

Mântuire chiar și în cazul unei vieți trăite în păcat?

Extras dintr-o scrisoare veche

Charles Henry Mackintosh

Online începând de la: 16.08.2021, Actualizat: 16.08.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Ioan 1.6; 2.19; 5.18; 2. Timotei 2.19

(Extras dintr-o scrisoare veche)

Mă ocup acum cu partea a doua a scrisorii dumneavoastră și voi încerca să răspund pe scurt la întrebările pe care mi le-ați pus.

Mai întâi dumneavoastră întrebați:

„Va fi mântuit credinciosul chiar și atunci când el trăiește și moare în păcat?”

Răspunsul meu este: Un credincios adevărat va fi sigur și cu certitudine mântuit. Dar eu cred că mântuirea nu este doar o răscumpărare perfectă de consecințele viitoare ale păcatului, ci ea include în sine și răscumpărarea prezentă de puterea și faptele păcatului. De aceea, când mă întâlnesc cu cineva care trăiește în păcat și totuși se laudă cu certitudinea mântuirii sale, atunci eu îl consider ca fiind unul care acoperă desfrâul cu harul lui Dumnezeu, și nicidecum ca unul care este mântuit.

1 Ioan 1.6: Dacă zicem că avem comuniune cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu practicăm adevărul.

Credinciosul se poate poticni, dar va fi ridicat din nou. El poate fi copleșit de păcat, dar el va fi restabilit. El poate greși, dar el va fi restabilit, pentru că Hristos poate să salveze atât de deplin, încât chiar și cel mai mic dintre ai Săi nu poate să piară (vezi Matei 18.14).

A doua întrebare a dumneavoastră:

„Poate locui Duhul Sfânt într-o inimă în care se promovează și se îngrijesc răutatea și gânduri murdare?”

Răspunsul meu este: Trupul fiecărui credincios este „templu al Duhului Sfânt” (1. Corinteni 6.19). Acest adevăr important este fundamentul de neclintit, pe care se sprijină orice îndemn la puritate și sfințenie a inimii și a vieții. *Cultivarea* răutății și a gândurilor murdare nu sunt dovada unei umblări evlavioase. Creștinul credincios poate să fie *asaltat*, *ispitit* și *chinuit* de gânduri rele, dar în acest caz trebuie doar să privească la Hristos pentru a obține victoria. Umblarea demnă a unui creștin ne este descrisă în mod clar în prima scrisoare a lui Ioan. În 1 Ioan 5.18 se spune:

1 Ioan 5.18: Știm că oricine a fost născut din Dumnezeu nu păcătuiește, ci acela care a fost născut din Dumnezeu se păzește pe el însuși, și cel rău [sau: răul] nu-l atinge.

Aceasta este partea divină a întrebării noastre. Din păcate, știm că în privința aceasta există și o latură umană, dar noi judecăm umanul prin divin. Nu avem voie să punem gândurile lui Dumnezeu pe același nivel cu gândurile oamenilor; dimpotrivă, privirea noastră trebuie să rămână fixată pe latura divină și nu pe cea omenească a întrebării noastre. Nu trebuie să ne mulțumim cu nimic mai puțin decât ceea ce citim în 1 Ioan 5.18. Numai dacă păstrăm în

permanență înaintea noastră adevăratul model și exemplu putem ajunge la un nivel moral mai înalt. Afirmația că cineva are Duhul Sfânt, în timp ce *permite* răutatea și gândurile necurate, este, în opinia noastră, nimic altceva decât o învățătură a nicolaiților sau a celor care acoperă desfrâul cu harul (Apocalipsa 2.6-15).

A treia întrebare a dumneavoastră este:

„Dacă lucrurile stau așa (și anume, că mântuirea omului este lucrarea exclusivă a harului lui Dumnezeu liber și neîngrădit), nu se poate atunci afirma că fiecare ar putea trăi așa cum îi place?”

Ei bine, cum doresc creștinii credincioși să trăiască? Cât mai mult posibil ca Hristos, nu-i așa? Cum credeți că ar fi răspuns Pavel, dacă i s-ar fi adresat această întrebare? În 2. Corinteni 5.14,15 și Filipeni 3.7-14 găsim răspunsul său. Este dreptul meu să mă tem că toți cei care pun astfel de întrebări nu știu prea multe despre Hristos. Înțeleg foarte bine că cineva ar putea fi prins în mrejele unui sistem teologic, care privește lucrurile doar dintr-o parte, și poate fi încurcat de doctrinele cele mai contradictorii ale teologiei sistematice. Dar sunt, de asemenea, complet convins că oricine folosește harul gratuit, neîngrădit și veșnic al lui Dumnezeu ca pe un o mantie pentru a trăi în păcat, nu înțelege nimic din creștinism și nu are nici parte, nici soartă în el, ci se află mai degrabă într-o stare periculoasă și teribilă.

În ceea ce privește cazul tânărului care a auzit din gura unui predicator cuvintele: „Dacă ești copil al lui Dumnezeu o dată, ești copil al lui Dumnezeu în toate timpurile”, și care a preluat de aici motivul să se arunce public într-o viață de păcat, acesta este doar un exemplu din mii. Cred că predicatorul a spus adevărul, iar tânărul a făcut o aplicare greșită a cuvintelor sale. Judecarea cuvintelor predicatorului prin faptele omului ar fi o greșeală gravă. Ce-aș putea gândi despre fiul meu dacă ar spune: „De vreme ce sunt fiu, sunt fiu în orice moment, și de aceea pot să sfârșim tot ce este al tatălui meu și să mă dau pe mine însumi la orice rău.” Eu judec după Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce a spus predicatorul, și atunci trebuie să mărturisesc că el a spus adevărul. În același mod judec comportamentul tânărului după același standard și îl declar a fi foarte reprobabil. Nimic nu ne oferă motivul să credem că tânărul a gustat vreodată cu adevărat harul lui Dumnezeu, căci dacă ar fi fost așa, el L-ar fi iubit pe Dumnezeu și ar fi urmărit sfințenia. Creștinul credincios trebuie să se considere mort față de păcat, dar a te considera mort față de păcat și a trăi în păcat nu pot merge împreună. În primul caz se poate conta pe puterea și harul lui Dumnezeu, în timp ce în celălalt caz se aduce blasfemie Numele lui Hristos, deoarece un astfel de comportament îl înjosește pe Hristos până la a fi un slujitor al păcatului.

A vrea să judeci adevărul lui Dumnezeu în funcție de acțiunile oamenilor este, așa cum am spus deja, o eroare gravă. Toți cei care fac acest lucru trebuie să ajungă în mod necesar la o concluzie falsă. Dimpotrivă, pentru a rămâne în adevăr, trebuie să examinăm acțiunile oamenilor în conformitate cu adevărul lui Dumnezeu. În primul rând, însușește-ți acest adevăr și apoi judecă toate lucrurile după el. Ia etalonul lui Dumnezeu și măsoară toate lucrurile cu el. Ia cântarul sanctuarului și determină cu el greutatea tuturor lucrurilor și a orice. Nu ai voie să reglezi cântarul în funcție de greutatea fiecăruia, ci trebuie să judecați greutatea în funcție de cântar. Chiar dacă zece mii de mărturisitori s-ar dezice de mărturisirea lor, pentru ca să

trăiască și să moară în mod public în păcat, acest lucru nu ar duce nicidecum la zguduirea încrederii noastre în doctrina perseverenței până la sfârșit. Același cuvânt, care dovedește adevărul acestei doctrine, dovedește în egală măsură falsitatea mărturisitorilor ei: „Dintre noi au ieșit, dar nu erau dintre noi” (1 Ioan 2.19).

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: «Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi» și: «Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!»” (2. Timotei 2.19).

Tradus de la: [Errettung trotz Leben in der Sünde?](#)

Extras din articolul „Das Ausharren bis ans Ende“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1869, pag. 165–167

Traducere: Ion Simionescu